

er 404 af de 1 228 Personer født i Danmark, 28 er født i Norge, 378 i Sverige, 11 i Finland, 23 i Rusland, 2 i Estland, 16 i Letland, 86 i Slesvig, 148 er født indenfor det tyske Rige, 10 i Litauen, 51 i Polen, 2 i Østrig, 2 i Ungarn, 2 i Jugoslavien, 12 i Czekoslovakiet, 1 i Rumænien, 4 i England, 2 i Skotland, 7 i Holland, 2 i Svejts, 1 i Italien, 1 i Belgien, 2 i Frankrig, 2 i Elsass-Lothringen, 23 i U. S. A., 1 i Argentina, 2 i Brasilien, 1 i Australien, 2 i Britisk Sydafrika, 2 i den sydafrikanske Union, i alt 1 228 Personer.

Ikke alle har kunnet tages med, som har ansøgt om at faa dansk Indfødsret. Vi har af meget forskellige Grunde maattet udelade 252 Ansøgere, men nogle af dem vil senere kunne komme i Betragtning, idet Forholdet er det, at de ikke har boet i Danmark i den Aarrække, vi almindeligvis sætter som det Minimum, der skal til, for at man kan opnaa dansk Indfødsret.

Ved Lov af 3. Marts 1914 fik 632 Personer Indfødsret, ved Lov af 21. December 1914 fik 657 Personer Indfødsret, Tallet gik derefter i 1916 ned til 470 og i 1917 endogaa til 322. Endnu mindre var Tallet i 1918, nemlig 275, det steg derefter i 1919 til 459 og i 1920 til 503, medens der i 1921 var en lille Nedgang, idet Tallet var 491. Derefter blev der ifølge Loven af Juni 1922 givet Indfødsret til 933, i Forfjor blev der givet Indfødsret til 1 130 og ved Loven af 29. Marts 1924 til 1 343 Personer, og her er der altsaa Tale om at give Indfødsret til 1 228 Personer. Førmentlig vil der under Lovforslagets Behandling i Tinget fremkomme enkelte Ændringsforslag, men dog neppe saa mange, at vi tilnærmelsesvis kommer op paa det Antal, som fik Indfødsret i Fjor.

Jeg anbefaler Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Formanden: Jeg giver derefter Ordet til Justitsministeren, for at han kan fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Justitsministeren (Steincke): Det Lovforslag, jeg i Dag skal have den Ære at fremsætte for det høje Ting, handler om Tilsyn med de af Eksekutorer behandlede Dødsboer. Dette Lovforslag har til direkte Anledning de beklagelige, omfattende Sagførerbedragerier fra de senere Aar, som vil være bekendt for alle. Ved Skifteloven af 1874 ophævedes den tidligere bestaaende Adgang til at erholde Dødsboer behandlet af Skiftekommissarier og Testamentssekretører med dømmende Myndighed, hvorimod Loven opretholdt Adgangen til at faa Dødsboer behand-

let af Testamentssekretører uden dømmende Myndighed. Samtidig bestemtes det i Skifteloven af 1874, at med Hensyn til Eksekutorernes særlige Pligter og Forhold skulde det have sit Forblivende ved de hidtil gældende Regler, dog at Eksekutorer i Henseende til Boets Behandling maatte følge Skiftelovens Regler. I Aarene, der er gaaet efter Skifteloven af 1874, er Adgangen til at faa Dødsboer behandlet af Testamentssekretører blevet benyttet af Befolkningen i stødse stigende Grad. I Regelen har det naturligvis været de større Boer, som er blevet undergivet Eksekutorbehandling, man kan næsten sige, at ved de virkelig store Boer er offentlig Skiftebehandling en ligefrem Sjældenhed. Hvad Antallet af Eksekutorbevillinger angaar, kan jeg saaledes anføre, at der i Aaret 1890 udfærdigedes i alt 238 Bevillinger, i Aaret 1899 352, i Finansaarene 1918—19, 1919—20 og 1920—21 var det samlede Antal for hele Landet derimod henholdsvis 541, 634 og 648, og for Tiden regner man med mellem 700 og 800 Eksekutorboer aarlig, hvoraf omtrent 300 i København, 200 i Københavns Amt og Resten i det øvrige Land.

Fremsættelsen af dette Lovforslag skyldes ikke i og for sig Ønsket om at begrænse Antallet af Eksekutorboer, man er stadig klar over de Fordele, som det i mange Henseender har at faa et Bo behandlet af Eksekutorer, men Lovforslagets Fremsættelse skyldes Ønsket om at bringe Dødsboers Behandling ved Testamentssekretører ind under mere betryggende Former. Erfaringen har, som jeg nævnte, straks jeg fik Ordet, i de senere Aar bekræftet — Eksempler behøver jeg ikke at fremkomme med —, at nye Regler paa dette Omraade absolut er paakrævet. Manglerne ved den gældende Ordning bestaar navnlig i, at Kontrollen med, at Bobehandlingen fremmes forsvarligt, og at Boets Midler stadig er til Stede, langt fra er tilstrækkelig effektiv, og at der endvidere savnes Bestemmelser om Sikkerhedsstillelse fra Eksekutors Side, ligesom der heller ikke findes tilstrækkeligt udformede Regler om, i hvilke Tilfælde et af Eksekutor behandlet Bo kan eller skal overgaa til Behandling ved de almindelige Skifteretter. Det er navnlig disse forskellige Mangler, Lovforslaget tilsigter at raade Bod paa. Man har forsøgt det adskillige Gange tidligere. Allerede i Samlingen 1896—97 blev der af Justitsministeren her i Landstinget fremsat et Forslag til Lov om Testamentssekretører. Lovforslaget opnaaede ikke at blive færdigbehandlet og blev derefter i en noget ændret Skikkelse fremsat paa ny i